

Arrest

nr. 172 952 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 16 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. JACOBS en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2010 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 21 oktober 2011 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 72 928 van 10 januari 2012 werd het voormelde beroep door de Raad verworpen.

Op 19 januari 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 2 februari 2012 onvankelijk verklaard.

Op 9 februari 2012 bracht de ambtenaar-geneesheer een medisch advies uit.

Op 1 maart 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard.

Op 13 maart 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 28 juni 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

Op 2 juli 2012 nam de verwerende partij een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag.

Op 13 april 2012 diende de verzoekende partijen andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2012 nam de verwerende partij de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 april 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 november 2013 nam de verwerende partij de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar ten aanzien van de verzoekende partijen. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor (drie) jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 02.07.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van

02.07.2012

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. “

Tweede bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan mevrouw

(...)

Et les enfants mineurs :

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 {drie} jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 02.07.2012.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.07.2012”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11, § 1°, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen wijzen er op dat de duur van het inreisverbod, overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Ze menen dat de beslissing totaal gestereotypeerd is en dat er niet blijkt dat er een individueel onderzoek werd geleid omtrent de duur van het inreisverbod. Ze vervolgen dat de verwerende partij geen reden opgeeft waarom de humanitaire redenen, zijnde de slechte gezondheidssituatie van moeder en kind, niet in overweging werden genomen. Ze wijzen op de zware gevolgen van het inreisverbod met name dat hen geen kans meer wordt geboden om een verblijfsaanvraag ten gronde te zien onderzoeken.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2012”*.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent echter niet dat ook een maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd *“omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”*, waarna verwezen wordt naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2012. Dit betreft echter slechts de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2012, niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivering betreffende de duur van het inreisverbod.

In de aangeven mate kan een schending van de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissingen in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU